

36

PRIBILJEŠKE O ISTORIJATU BORBE NAŠE PARTIJE
PRED ANU NOB-u I U TOMU 1941.G.

U periodu 1940. godine partijska organizacija grada Banje Luke pojačano je radila na mobilisanju masa na platformi Narodnog fronta. Naša organizacija je iskoristila svaku priliku da demaskira postupke fašističkih osvajača i njihovih pomagača u našoj zemlji. Rađeno je 1940. godine mnogo na stvaranju odbora i oni su već bili popriliili karakter organa borbe radnog naroda protiv reakcionarnog kapitalističkog izrabljivanja. Članovi Partije su uporno raskrinkavali krvavu vladu Cvethović-Mušok. Naše organizacije i društva koristili su kao uporište za legalnu borbu. Čolija kojoj je bio sekretar Sarač Ibro imala je svoju masovnu bazu djelatnosti u muslimanskom društvu "Fadilet". Nju su činila- vala tri druge: Sarač, Maše Hasanbašić i Elenija Jašarević, veza sa Mjesnim komitetom bio je prvo Osman Karabegović, a kasnije Hazzaz i Ivica Mažar. U upravi društva bili su većinom reakciona- rni elementi i mi smo stavili sobi u dužnost da osvojimo upravu udruženja što smo i uspjeli i otpočeli smo djelovati na članstvo društva, pored ostalog i putem predavanja po kojima se vodila i diskusija. Predavanja su bila dobro posjećena naročito od omladi- ne. Reakcionari, naročito iz uprave očito su se povezali sa poli- cijom i nastojali na sve moguće načine da nas izbace iz društva, ali dobijajući stalnu pomoć od Mjesnog komiteta mi smo neprestano jačali naše pozicije.

I društvo KAB (studentsko) bilo je potpuno pod uticajem i neposrednim rukovodstvom partijske organizacije našeg grada. U njemu su se naročito isticali svojom akcijom i ugledom Ljubo Labić, Dušanka Kovačević i Rudi Kolak. Pored grada na kulturno-

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 209-MS-I/35

zabavnom polju i pored javnih predavanja u društvu su se održavala predavanja za članstvo koja su značila mnogo u vaspitanju članova u doba marksizma-lenjinizma. Društvo je priredivalo i izlete u okolinu. Tako smo, mislim augusta 1939. godine, priredili izlet na Petričovac, bilo nas je 42. Među nama bilo je i 12 drugarica. Poslije kratkog vremena napala nas je grupa ljetičevaca sa noževima i kolčevima tako divljački da smo morali rasuti se, a tom prilikom teže su povredili drugu Ivicu Mažara po glavi, a i drugarica Dušanka Kovačević zamalo nije ubijena sa kanonjem i zomljenom. Policija ih je nagovorila da nas napadnu, a toliko su bili razbojnici da su Getičevci nas prijavili policiji da smo mi njih napali. Sutradan u zoru bilo nas je dosta uhapšeno i dvede-ne u policiju na saslušanje, što su iskoristili tako da su u policijsku kartoteku zaveli kao komuniste one koje do sada nisu imali zavedene. 8.IX.1940.godine održano je, odnosno organizovano savjetovanje sa rukovodstvom-rukovodiocima partije kako iz Banje Luke, tako i iz unutrašnjosti. Na njemu je bilo prisutno 68 drugova. Delegati iz unutrašnjosti dočekivani su na stanici i vođeni su pravo na Ponir. Kada je savjetovanje otpočelo izlaganjem drugu Ivicu Mažara, poslije kraćeg vremena pojavili su se agenti sa uperenim pištoljima i upitali: "Je li, Mažar, ko je vama dozvolio održavanje predavanja?" Drug Osman je dao znak da se razidemo na sve strane, što smo i sami učinili, pa se o tok sutradan naveče održalo savjetovanje sa delegatima iz vana u kući Hasanbašića. Povodom toga, policija je 5 - 6 drugova kaznila globom, mislim po 5.000 dinara, pa smo sakupili pomoć od simpatizera i u tome se ispomogli. Zatvoreni su bili, mislim, Šoša Mažar, Kokanović,

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 209-76-I/35

Hasin i Osman, i poslije kratkog vremena zadržavanja pod pritiskom naprednog javnog mnijenja pušteni. U to doba, mislim, da je naša organizacija brojala 48 članova sa 11 ćelija. Partijski aktiv se je nazivao "sekretari ćelija", koji su se periodično sastajali i podnosili izvještaje iz prisustvo drugova iz Mjesnog komiteta.

Na takvim sastancima je pored njih prisustvovao i drug Stari. Sekretari ćelija kojih se još sjećam bili su tada: Šefket Maglajlić (Fabrika duhana), Živko Preradović, Niko Jurinčić, Šaćir - ne sjećam se prozivanja, sa Rudnika, Mehmedalija Bašinović ("Fadilet"). Sastanke smo tada održavali većinom kod BSE-ovog igrališta u kući Branka Dabića, tada sekretara Mjesnog komiteta, koji je sekretar partije STP, a nekada i u kući Teofika Kadenića, tzv. Cinkare. Pred sam ulazak okupatora u naš grad Mjesni komitet je zaključio da se kompromitovani drugovi spremno i krenu na poznata sela, s tim da seljacima podijelu moral i dajemo perspektive za daljnju borbu, a naročito da ih savjetujemo da ne prodaju oružje vojsci i okupatorima, nego da ga sakriju, jer će im trebati. Sutradan je promijenjena odluka o odlasku, ali našu grupu (Hadži-halilović Ahmet, Filip Macura, Slobodan i ja) nije uspio da obavijesti drugo Drago Andovanović i mi smo 11.IV. krenuli prema Kozari u Donji Jolovac.

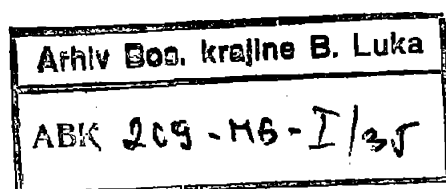
Poslije, oko mjesec dana boravka uhvatili smo vezu sa Banjom Lukom preko Prijedora, Esada Midžića i Osman je poručio da se možemo vratiti što smo i učinili. Tada su se u gradu ubrzano vršilo pripreme za organizaciju borbe kako u okolnim selima tako i u gradu ilegalno. Partija je znala kakvi se dani približavaju sa našu zemlju, pa je već prije kapitulacije preduzela

Arhiv Bos. kraljeve B. Luka

ABK 209-M5-II 135

praktične mjere za našu borbu. Oranizovala je bolnički kurs od samih komunista. Praktično podučavanje na ovom kursu vodila je neka Francuskinja Zana Benko. U ovom periodu osnovni je zadatak bio da se prikupljaju materijalna sredstva za borbu (oružje i sanitet ki materijal), a uporedo s tim politički djelovati u cilju mobilizacije za oružanu borbu, pošto je naša Partija odmah po okupaciji pozvala kurs za oružanu borbu, a kada su napadom na SSSR stvoreni bolji uslovi za oružanu borbu i naša je organizacija sprovođeci liniju našeg CK na čelu sa drugom Titom odmah pozvala svoje članstvo u prve redove oružane borbe protiv okupatora i domaćih izdajnika. Ona je pozvala i sve patriote u svetu borbu za slobodu i nezavisnost. Poziv naše organizacije nije ostao glas vapijućeg, jer je svojim dotadašnjim radom naša organizacija ste-

kla toliko ugleda da su pošteni ljudi mogli imati puno povjerenje da se imaju u koga pouzdati i da ih jedini komunisti neće izdati. Partijske ćelije su odmah pristupilo stvaranju aktiva po kvartovima i ulicama, a i stvaranju odbora, odnosno fondova za pomoć u koje su ulazili i istaknuti građani iz građanskih partija koji su izrazili želju da se bore protiv. Nije bilo ulice, a da naša organizacija nije imala bilo kakvo uporište i val borbenog raspoloženja i pored strahovitog terora koji je zahvatio veći dio stanovništva slobodarske Banje Luke. Po napadu na SSSR nekoliko istaknutih rukovodilaca kao Osman i Dušanka bili su na brzinu pritvoreni, ali na intervenciju građana, ustaške vlasti, još zbu-njene borbenim raspoloženjem građana i nezadovoljstvom sa okupatorom i ustaškom vlašću, puštajući ih i oni i dalje nastavljaju borbu.

Najbolje i najborbenije, a naročito koji su bili mnogo kompromitovani, Partija je uputila na oslobođenu teritoriju. Drug Stari je bio duša organizacije; on je veliku mrežu saradnika svojim prisustvom najuspješnije povezao i riječ "Stari" prosto je zvučala kao garancija najuspješnijeg rada i razvika naše organizacije. On je bio povezan sa velikim brojem kurira, koje je slao na sve strane, a oni su velikom ljubavlju izvršavali sve postavljene zadatke. U početku se najviše nalazio u kući Muharema Alibegovića koji je zaklan od četnika na Plivi zajedno sa Hadžihalilovićem Ahmetom. Kuća je bila više bolnica uvučena u jedno duboko dvorište i bila je sama po sebi vrlo skrivena. Sa oslobođenom teritorijom bilo je vrlo teško održavati vezu, ali zahvaljujući hrabrosti i unije nosti naših drugova veza je bila stalna i sigurna. Muharem je znao u augustu odlaziti direktno iz Banje Luke na biciklu u Drvar i vratiti se sa poštom. Muhareмова žena i њенина sestra Šida bili su prvi kuriri koji su od Staroga stalno plaću donosili i odnosili.

U mjesecu julu izvršena je neka reorganizacija partijske organizacije i njen rad bio je prilagođen novim uslovima rada. Na sastanku izvješenog broja (desetak članova) Partije u kući Hasanbašića Ferida kojim je rukovala drugarica Dušanka Kovačević, određen je Ibro Sarač za sekretara ćelije koja je djelovala na terenu II kvarta. U njoj se je nalazila drugarica Čojvan Zura i Sarač Kavka. Ova ćelija aforaila je dva aktivna jačih simpatizera koji su ustvari bili kandidati za Partiju. Jedan aktiv bio je pod Pećinama, a drugi u Pobrću. U prvom je bilo 4 - 5 članova, a u drugom isto tako. Po sjećanju, u ovoj ćeliji bili su sljede-

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 209-MG-II/35

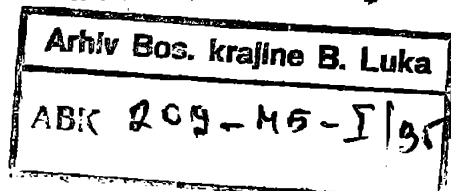
či drugovi: Mujakić Hasan, Šaro Spahić, Čojvan Ćerim, Ejub Spaho, Hadžiholilović Muhamed, Muhsinović Idriz i još neki. Njihov zadatak bio je agitacijsko-propagandno djelovanje u društvu poznatih članova da od njih najboljih traže priloge za pomoć, nadalje da ih povezuju raznim kanalima sa drugim aktivistima. Tada je drugarica Dušanka koncem jula otišla iz Banje Luke, drugarica Zaga Umičević nastavila je rukovoditi sa našom organizacijom uz stalnu pomoć drugu Starog. Činovnička menza obilno je koristila za sastajanje i prihvatanje ilegalaca u kojoj je bio ekonom Fejzić Safet, koji je povezivao drugove sa Starim i Zagom. Drug Stari često je dolazio i menzu i hranio se, jako ga je policija, naročito agent Paternoster tražio na sve strane. Kao ilegalci upućeni su na rad u Banju Luku Danica Marić, te Ivanka Ćović-Zuta, koja je došla iz Tuzle i upućena u kuću Ibra Sarača. Ona je bila od septembra 1941. godine u Mjesnom komitetu, gdje je tada bio i Slovnac Duško. Par sastanaka je održano i u kući Ibra Sarača. Koncem novembra, poslije pronalaska bombi u bašći Muharoma Alibegovića i njegovog bjekstva, te bjekstva avijatičara Alagića, drugarica Zuta kao kompromitovana bila je zapažena i otišla je na slobodnu teritoriju. Tada je drugarica Zaga Umičević, kao sekretar Mjesnog komiteta primila za člana Ibru Sarača u organizaciju MK. Tih dana su za članove Mjesnog komiteta primljeni prof Ivan Žic i ing. Milan Vukić. Sastanci su se održavali u kući Bebe Roter (sada Gajeva ulica). Sastajali smo se i u kući prof Žica i sudije Derve Kosovića, te Nafe Harambašića kod ciglane Pashilo. Naknadno je bio primljen u Mjesni komitet i Zvonko Dragomanović, student MKVŠ, koji je radio u "Napretkovoju" zadruzi (poginuo u NOB-1).

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 209-116-I/35

Ođ prvog dana okupacije naša organizacija imala je ovoj tiskaru koja je s vremena radila jače, a nekada slabije, proza snazi organizacije. Važnije stvari štampane su u nekoj Eidovskoj kući odmah više policije. Tu su se štampani listi i brošure. Drugarica Vahida je povezivala drugarice Zumru Čejvan i Havku Sarač koje su radile u tiskari, a ona je bila rukovodilac tiskare (tehničke).

Kasnije tehnika je prešla u kuću Ahmeda Hadžihalilovića, koji je ubijen od četnika na Plivi 6.V.1942.godine. Materijal je štampan i u kući Bujić Drenko kod Kanenite čuprije, a takođe kod sestre Dedić Fahreta, bivša ulica Čazim Čatića. Tom tehnikom je rukovodio Fahret koji je ubijen od ustaša u zatvoru septembra 1942.godine. Imao je vrlo dobro držanje pred policijom. Početkom 1942. godine i on je primljen u Mjesni komitet. U rukovodstvu SKOJ-a bio je Butić Muharem koji je ubijen u Jasenovcu 1942.godine, Janković Vojo, Grozda Bilanović, Zdrava Korde (ubijena 1942.godine) u zatvoru, Nafa Harambašić. U aprilu je zarobljen parzitan Ekić Ahmet i provalio voliki broj članova i simpatizera KP. Tom prilikom je uhapšena i Nafa Harambašić, koja se je slabo držala pred policijom i ona je napravila još dalju provalu. Tih dana bio je uhapšen i član Mjesnog komiteta Žic Ivan koji je teretio Vukić Milana, a mene je njegova žena obavijestila da se dobro čuvam, jer da će me on teretiti i da više ne može izdržati batine. Povođom hapšenja Nafe Harambašić i Zdrave Korde koju su najzvjerski način ustaše ubile i koja je imala odlično držanje, otišla je u maju Zaga Umišević na oslobođeni teritorij. Mjesni komitet je nastavio rad u malo drukčijem sastavu: Fahret, Zvonko, Zumra i Muharem. Fahret je bio

uskoro provaljen i od maja ili juna, kao i Zumra skrivao se. Zumra se je u septembru uspjela prebaciti na oslobođeni teritorij, a Fehret Dedić i Zaim Isaković, jedan od najaktivnijih kurira, nasjedaju Dragici Babić i on ih smjesti kod provokatora ne znajući da on ima vezu sa policijom. Hadžića Zijada, koji navede policiju na kuću. Agenti uspijevaju uhvatiti Fehreta, a zatim Zaimu uspije pobjeći. Butić takođe bježe otkriven. Ostajemo ja i Zvonko. Partijska organizacija biva prilično razbijena i u želji da što bolje sredimo stanje organizacije, šaljem predstavku Pokrajinskom komitetu u Sarajevu, našeg kurira Smilagić Hajru (sada u Bos. Krupi) da nam traži pomoć. PK nas pošten obavještava da će poslati delegata PK koji će pomoći srednju organizacije i uskoro dolazi Zaga Blažević za koju se je kasnije ispostavilo da je špijunka. Uz njenu saglasnost oformljen je koncem augusta 1942. godine novi MK u koji je ušao i Mujo Kušmić. Ja sam bio određen za sekretara MK. Tako smo uspjeli oformiti 4 ćelije, jer su sve bile razbijene. Banja Luka je bila puna ustaških agenata, jer ih je tada bilo 216 koji su došli sa kursa iz Italije. Stvorili smo i vojni komitet u kojem je bilo 5 ili 6 domobranskih oficira (jedan bojnik). Među njima je bio i Idriz Muhsinović i Hadžihalilović Muhamed koji su razvili vrlo plodan rad u vojsci. Međutim, uskoro Hadžihalilović biva provaljen i na saslušanju otkrije kuću Zage Blažević, pa je agenti hapse i poslije 5 - 6 dana puštaju na slobodu sa zahtekom da pronade mene i ostale drugove. Ona odlazi pravo Muji i stvar nam predstavlja kao da je pobjegla iz zatvora. Ona se je najviše interesirala za mene. Muji i njegovoj ženi Staci bila je sa njom cijela stvar sumnjiva. Oni su joj zaprijetili

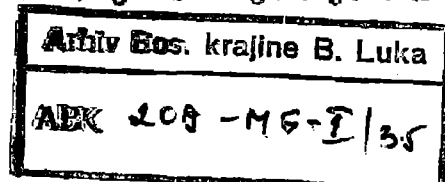
Arhiv Bos. kralje B. Luka

ABK 269-MG-I/35

pištoljem da krene za njima za Kozaru, dok se cijela stvar sa njom ne rasčisti. Tako je i bilo. Ona je u Bosanskom Petrovcu u Oblasnom komitetu isključena iz Partije i poslije dva mjeseca strijeljana od naših u II bataljimu VI brigade, u kome je bio sekretar Munib Maglajlić.

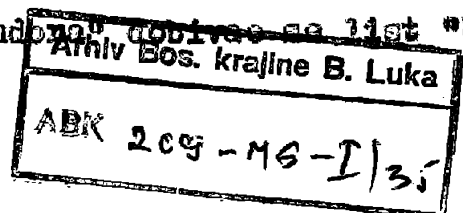
Na sastancima smo čitali razne proglase, biltone, pojedine članke iz "Borbe" iz Užica. Mi-smo strogo odjeljivali radne od teoretskih, već smo prema situaciji poslije radnih sastanaka čitali materijal ako bi ga imali. Velika smetnja u radu bio je agent Paternoster, koga je naša organizacija pod rukovodstvom Zage Uničević na prevaru odvela koncem decembra 1941. godine u šumu. Što se tiče veze sa šumom poznati su kanali preko Banke Halimića i braće Baručija. Poznati su kuriri prema Poniru neki "Hruško" i "Ruško" Bekverović, koji su poginuli. Takođe je poznat Zijad Šošivarović. Prema Lijevču je bio neki Enajdor čijeg se imena ne mogu sjetiti. Na organizovanju i pripremanju sakupljanja hrane uhapšen je u Crnoj kući, naročito se angažovala Drenka Bujić i Grozda Bilanović, Ruža Kazinkijević, a još i mnogo rodoljuba, pošto je pomoć bila postavljena na vrlo širokoj osnovi. Sa Crnom kućom održavali smo vezu preko brijača (Dulaga Gorić) i bili obaviješteni o stanju u zatvoru. Od značajnih akcija koje su izvedene je odvođenje dr Kleinhepela i bjekstvo Vahide Maglajlić i Danice Marić, odlazak u partizane Rudijsa Čajevca i grupe sa avionom na oslobođeni teritorij.

Prva veza sa partijskom grupom na Šehitlucima i sa partijskom organizacijom Banje Luke uspostavljena je 25. juna 1941. godine. Tada je održana partijska konferencija s kojom je rukovodio

Kasim Hadžić, Od Banjolučana članova Partije, bili su: Jurinčić Niko, Mažar Drago, Slovenac Branko, Kadija Bećirbašić, Mladenović Veljko, Maše (koji je kasnije strijeljan radi skretanja), Jakić Ante i Šerket Maglajlić. Cilj konferencije bio je priprema za ustanak i sakupljanje oružja, sanitetskog materijala i drugog. Na konferenciji je bio raspored drugova koji su imali zadatak dizanje masa na ustanak.

U mjesecu julu 1941. godine otišao je Drago Mažar sa nekoliko drugova u Trapiste i niže mosta izvađio je iz vode mitraljez i 1.000 metaka koji je tada bio prvi mitraljez u Centralnoj Bosni, zvani "Kusalj". Sakupljanje oružja vršilo se preko građana simpatizera NOP-a, vojnika, oficira i podoficira bivše domobranske vojske. Formirana je ilegalna grupa u domobranstvu u Banjoj Luci od simpatizera Pavičić Slavka, Trenka Slavka, Buljana Joze, Stanić Ivice, Alagić Adila, Podgornika Dinka, Franje Kluz i Medo Mešina, člana Partije koji je rukovodio tim sastancima. Sastanci su se održavali u kući Joze Buljana i na otvorenom polju "Borika". Zadatak ove grupe bio je sakupljanje oružja, municije i ostalog materijala koji je bio potreban za vojsku. Prvi sastanak se održao u mjesecu oktobru 1941. godine. Do oružja se teško dolazilo zato što se rijetko i slalo, ali do municije i ostalog materijala lako se dolazilo. Ova grupa je davala i obavještenja o kretanju domobranskih jedinica. Franjo Kluz koji je bio avijatičar bacio je partizanima izvještaje iz aviona. Pored ove grupe postojala je ilegalna grupa pod rukovodstvo Abduselama Blekića zvanog Šandora koji je bio povezan sa vođicom za vozu u Poniru koji je slao razni materijal u šumu. Preko "Šandora" dobivao se list "Učička

Borba ", ustav SSSR, rezolucije i razni propagandni materijal, koji je ova grupa rasturala simpatizerima NOP-a. Preko Šandorovog kanala odlazili su drugovi u šumu. Ta grupa djelovala je od septembra 1941. pa do početka 1942. godine kada je nastala provala i tom prilikom "Šandor" je pobjegao u šumu, a neki drugovi iz te grupe bili su uhapšeni.

Prva akcija Krajiškog odreda koji je formiran uglavnom od drugova Banjolučana (22 Banjolučana) izvršena je između 2. i 3. augusta 1941. godine na Krupu n/V. Odred je bio slabo naoružan, svega sa 11 pušaka i 10 bombi. Napad je trebao biti izvršen na žandarmerijsku stanicu, međutim neprijatelj je o ovome bio ranije obavješten i prvi otvorio vatru. Žrtava na našoj strani nije bilo, a od neprijatelja poginuo je jedan žandar. Cilj ovog napada bio je doći do oružja. Prva akcija nije uspjela. Odredom je rukovodio drug Danko Mitrov.

Druga akcija ("Dva kurira" - knjiga Drage Mažara) izvršena je u mjesecu oktobru 1941. godine na selo Lemići u 13 sati. Napad je izvršen na 20 domobrana. Cilj ovog napada bio je kao i prvog, da se dođe do oružja i ostalog potrebnog materijala. Napad je uspio: zarobljeno je 8 domobrana, dok su ostali pobjegli. Između ostalog, zarobljeno je 10 pušaka, municija i nešto hrane. Drugovi su zapalili sve objekte koje bi neprijatelj mogao koristiti za napad i odbranu.

Pita
Ta akcija kojom je rukovodio drug Drago Mažar i Habija Đečirbašić, koji je po zanatu bio krojač, skrojio je domobranske kape koje su bile potrebne za taj napad. Drugovi su se obukli u te uniforme i kao domobranci izvršili napad. Akcija je izvršena

u mjesecu decembru 1941. godine. Izvršena je u Vrbanj^u kraj Banje Luke. Bilo je oko 25 drugova.

Peta akcija Krajiškog odreda kojem je rukovodio drug Drago Mažar izvršena je u decembru 1941. godine u 16 sati. Prije nego što se je izvršila akcija na Vrbanju, otišao je Pašo Jamaković i Omer Bukić u Banju Luku na Čortkovač u kuću Bukića. Na vezu je došao Maglajlić Teofil i Bukić Meh. Tu je predato pismo od drugo Drago Mažara za žandare. Tu su ostali jedan dan čekajući na materijal (kokarde, oznake IV satnije od domobrana) i lozinku jedinice na Vrbanj^u. Po svršenom zadatku drugovi su se vratili gdje je drug Bećirbašić Habija prišivao na domobranskim kapama kokarde. Tako obučeni u domobranske uniforme njih i na broju (od kojih je danas u životu jedino Drago Mažar i Pašo Jamaković) krenulo je iz Ponir^a, a akcijom je rukovodio lično Drago Mažar koji je bio obučen kao domobranski satnik. U prethodnici su išli Anto Jakić i Karlo Roje, a u zaštitnici Pašo Jamaković i Suljo Halalović. Grupa se je spustila na cestu kod Pžinićevog čardaka između Banje Luke i Vrbanje i cestom se uputili u pravcu ondašnje žandarske kasarne zvane "Sekcija". Kod prilaza kasarni, a to je bilo u 16 sati poslije podne, stražar ih nije zaustavio, na što ga je drug Drago koji je išao na čelu grupe tražio lozinku. Tražio je od dočurnog stražara da pozove odmah časovnike i dočasovnike da mu se odmah jave. Drug Drago Mažar predstavio je svoj odred kao domobransku kaznu ekspediciju. Drugovi su se odmah razišli po sobama gdje su bili žandari, dok je drug Drago konverisao sa dočasovnicima i časovnicima i grdio ih zbog nediscipline nebudnosti, dotle je jedan žandar iz Banje Luke prepoznao Suljo Halalović^{Halalović}.

Arhiv Bos. kralje B. Luka

ABK 209 - NG - I / 35

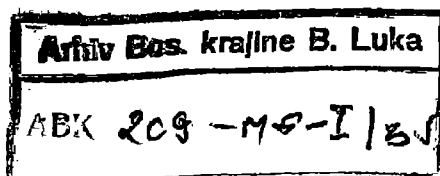
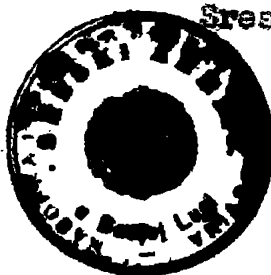
i viknuo: "Ovo su komunisti"! U isto vrijeme čuo se Dragin glas koji je tražio od Žandara da se predaju. Nakon toga nastala je borba u sobama (Žandara je bilo 54), drugovi su nakon teške borbe bombama, pištoljima i puškama koje je trajala svega 15 minuta savladali su protivnika. Od neprijatelja bilo je 19 mrtvih, 24 zarobljenih, a ostali ranjeni. Od drugova poginuli su Iakić... Ajdor Stevo, a bili su ranjeni Janaković Pašo tate i Tufekčić Fehim koji je bio lakše ranjen. Zarobljeno je 46 pušaka, 2 puško-mitraljeza, 600 metaka, čebadi i ostalog vojnog materijala. Nakon odlaska iz Vrbanje drugovi su zapalili vojne zgrade koje su bile jedno prilično veliko uporište neprijatelja. Mrtve i ranjene drugovi su odnijeli sa sobom. Drugovi su mrtve sahranili u njihovim rodnim mjestima: jednog u Agino Selo, a drugog u Krupi n/V.

Prepis izvršila: HOBOT DARINKA
daktilograf
iz Banje Luke

S R A V N I L I:

1. F. Brstanić
2. I. Repušić

Tačnost prepisa ovjerava
Upravnik
Srednjeg arhiva Banjaluka
Isto Ibrisić

Priloške o istorijatu borbe naše Partije pred samu NOB-u i u toku 1941 godine

U periodu 1940 god. Partiska organizacija grada Banje Luke pojačano je radila na mobilisanju mase na platformi Narodnog fronta. Naša organizacija je iskoristila svaku priliku da demaskira postupke fašističkih osvajača i njihovih pomagača u našoj zemlji. Radjeno je 1940 god. mnogo na stvaranju odbora i oni su već bili poprinili karakter organa borbe radnog naroda protiv reakcionarnog kapitalističkog izrabljivanja. Članovi partije su uporno raskrinkavali krvavu vladu Cvetković-Maček. Razne organizacije i društva koristili su kao uporište za legalnu borbu. Čelija kojoj je bio sekretar Sarač Ibro imala je svoju masovnu bazu djelatnosti u muslimanskom društvu "Fadilet". Nju su sačinjavala tri druga: Sarač, Maše Hasenbašić i Husnija Jašarević. Veza sa MK bio je prvo Osman Karabegović, a kasnije Kazaz i Ivica Mašar. U upravi društva bili su većinom reakcionarni elementi i mi smo stavili sebi u dužnost da osvojimo upravu udruženja što smo i uspjeli i otpočeli smo djelovati na članstvo društva pored ostalog i putem predavanja po kojima se vodila i diskusija. Predavanja su bila dobro posjećena naročito od omladine. Reakcionari, naročito iz Uprave očito su se povezali sa policijom i nastojali na sve moguće načine da nas izbace iz društva, ali dobijajući stalnu pomoć od MK mi smo neprestano jačali naše pozicije. I društvo KAB (studentsko) bilo je potpuno pod uticajem i neposrednim rukovodstvom Partijske organizacije našeg grada. U njemu su se naročito isticali svojom aktivnošću i ugledu Ljubo Dabić, Dušanka Kovačević i Ruđi Kolak. Pored rada na kulturno-zabavnom polju i pored javnih predavanja u društvu su se održavala predavanja za članstvo koja su značila mnogo u vaspitanju članova u doba Marksizma-Ljeningizma. Društvo je priredjivalo i izlete u okolinu. Tako smo, mislim avgusta 1939, priredili izlet na Petrićevac, bilo nas je 42. Među nama bilo je i 12 drugarica. Poslije kratkog vremena napala nas je grupa Ljotićevaca sa noževima i kolcevima tako divljački da smo morali rasuti se, a tom prilikom teže su povrijedili dru-

pa Ivicu Mažara po glavi, a i drugarica Dušanka Kovačević ranalo nije ubijana sa ranjenjem i zemljom. Policija ih je nagovorila da nas napadnu, a toliko su bili razbojnici da su Gutićovci nas prijavili policiji da smo im njih naredili. Sutradan u zoru bilo nas je dosta uhapšeno i odvedeno u policiju na saslušanje što su iskoristili tako da su u policijsku kartoteku zaveli kao komuniste one koje dosada nisu imali zavedene. 8-IX-1940 god. održano je odnosno organizovano savjetovanje sa rukovodiocima Partije i kako iz Banje Luke tako i iz unutrašnjosti. Na njemu je bilo prisutno 68 drugova. Delegati iz unutrašnjosti dočekivani su na stanici i vođeni su pravo na Ponir. Kada je savjetovanje otpočelo izlaganjen druga Ivica Mažara, poslije kraćeg vremena pojavili su se agenti sa uperenim pištoljima i upitali: »Je li, Mažar, ko je vama dozvolio održavanje pod vama?«. Drug Osman je dao znak da se razidjemo na sve strane što smo i sami učinili, pa se je tek sutradan naveče održalo savjetovanje sa delegatima iz vana u kući Hasanbašića. Povodom toga policija je 5-6 drugova kaznila globom, mislim po 5000 dinara, pa smo sakupili pomoć od simpatizera i u tome se ispologli. Zatvoreni su bili, mislim, Šoša Mažar, Kokanović, Kasim i Osman, i poslije kratkog vremena zadržavanja pod pritiskom napadnog javnog mnijenja pušteni. U to doba, mislim, da je naša organizacija brojala 48 članova sa 11 ćelija. Partijski aktiv se je nazivao »sekretari ćelija« koji su se periodično sastajali i podnosili izvještaje uz prisustvo drugova iz MK.

Na takvim sastancima je pored njih prisustvovao i drug Stari. Sekretari ćelija kojih se još sjećam bili su tada: Šefket Maglojlić (fabrika duvana) Živko Preradović, Niko Jurinčić, Šaćir-ne sjećam se prezimena sa rudnika, Mehmedalija Mašinović (»Fadilet«). Sastanke smo tada održavali većinom kod BSK-ovog igrališta u kući Branka Sahića tada sekretara MK, koji je sada sekretar Partije STP, a nekada i u kući Tofika Kadanića zv. Cinkare. Pred sam ulazak okupatora u naš grad MK je zaključio da se kompromitovani drugovi spremne i krenu na poznata sela s tim da seljacima podižemo moral i dajemo perspektive za daljnju borbu, a naročito da ih savjetujemo da ne pređaju pružiti vojsci i zemljini okupatorima, nego da ga sakriju, ž

jez će im trebati. Sutradan je promijenjena odluka o odlasku, ali našu grupu (Hadžiholilović Ahmed, Filip Macura, Slobodan i ja) nije uspio da obavijesti Drago Radovanović i mi smo 11-IV krenuli prema Kozari u Donji Jelovac. Poslije oko mjesec dana boravka uhvatili smo vezu sa Banjom Lukom preko Prijedora, Esada Midžića, a Osman je poručio da se loše vra- titi što smo i učinili. Tada su se u gradu ubrzo vršile pripreme za or- ganizaciju borbe tako u okolnim selima tako i u gradu ilegalno. Partija je znala da svi se čim približavaju za našu zemlju, pa je već prije kapi- tulacije preduzela praktične mjere za našu borbu. Organizovala je bolnič- ki kurs od samih komunisti. Praktično podučavanje na ovom kursu vodila je neka Francuskinja Žana Benko. U ovom periodu osnovni je zadatak bio da se prikupljaju materijalna sredstva za borbu (oružje i sanitetski materijal) a uporedo s tim politički djelovati u cilju mobilizacije za oružanu borbu, pošto je naša Partija odmah po okupaciji pozvala kurs za oružanu borbu, a kada su napadom na SSSR stvoreni bolji uslovi za oružanu borbu i naša je organizacija sprovedla liniju našeg CK na čelu sa drugom Tito, odmah pozvala svoje članstvo u prve redove oružane borbe protiv okupatora i domaćih izdajnika. Ona je pozvala i sve patriote u svetu borbu za slo- bodu i nezavisnost. Poziv naše organizacije nije ostao glas vanjućeg, jer je svojim dotadašnjim radom naša organizacija stekla toliko ugleda da su i šteni ljudi mogli imati puno povjerenje da se mogu u koga po- uzdati i da ih jedini komunisti neće izdati. Partijske ćelije su odmah pristupile stvaranju aktivne kvartovine i ulicama, a i stvaranju odbora, odnosno šankova za porodice u koji su ulazili i istaknuti predjani iz grada djenskih partijakoji su izrazili želju da se bore protiv. Nije bilo ulice, a da naša organizacija nije imala bilo kakvo uporište i val borbenog ras- položenja i nered strahovitog terora koji je zahvatio veći dio stanovni- štva slobodarske Banje Luke. Po napadu na SSSR nekoliko istaknutih ruko- vodilaca kao Osman i Dušanika bili su na bescinu pritvoreni, ali na inter- venciju građana ustaške vlasti, još zornijene borbenim raspoloženjem gra- đjana i nezadovoljstvom sa okupatorom i ustaškom vlašću, puštaju ih i oni

i dalje nastavljaju borbu. Najbolje i najposrebnije, a naročito one koji su bili mnogo kompromitovani Partija je uputila na oslobođenu teritoriju. Drug Stari je bio duša organizacije; on je veliku mrežu saradnika svojim prisustvom najuspiješnije povećao i riječ »Stari« prosto je zvučala kao garancija najuspiješnijeg rada i razvitka naše organizacije. On je bio povezan sa velikim brojem kurira koje je slao na sve strane, a oni se velikom ljubavlju izvršavali sve postavljene zadatke. U početku se najviše nalazio u kući Muhameda Alibegovića koji je zaklan od četnika na Pli. vi zajedno sa Hadihalilovoćem Ahmedom. Kuća je bila više bolnice, uvučena u jedno duboko dvorište i bila je sama po sebi vrlo skrivena. Sa oslobođenom teritorijom bilo je vrlo teško održavati vezu, ali zahvaljujući hrabrosti i vjernošći naših drugova veza je bila stalna i

Muharem je znao u avgustu odlaziti direktno iz Banje Luke na biciklu u Drvar i vratiti se sa poštom. Muhareмова žena i ženina sestra Šida bili su pravi kuriri koji su od Staroga stalno pisma donosili i odnosili.

U mjesecu julu izvršena je neka reorganizacija partijske organizacije i njen rad bio je prilagođen novim uslovima rada. Na sastanku izvjesnog broja (desetak članova) članova Partije u kući Hasanbašića Ferida koji je rukovođila drugarica Dušanka Kovačević, određan je Ibro Sarač za sekretara ćelije koja je djelovala na terenu II kvarta. U njoj se je nalazila drugarica Čejvan Zura i Sarač Hanka. Ova ćelija oblikovala je dva aktivna jačih simpatizera koji su ustvari bili kandidati za partiju. Jedan aktiv bio je pod Pećinama, a drugi u Pobrđu. U prvom je bilo 4-5 članova, a u drugom isto tako. Po sjedenju u ovoj ćeliji bili su slijedeći drugovi: Mujkić Hasan, Šaro Spahić, Čejvan Čerin, Ejub Spaho, Hadihalilović

Muhamed, Muhsinović Idriz i još neki. Njihov zadatak bio je agitaciono-propagandno djelovanje u društvu poznatih članova da od njih najboljih iztraže priloge za pomoć, nadalje da ih povezuju raznim kanalima sa drugim aktivistima. Kada je drugarica Dušanka koncem jula otišla iz Banje Luke, drugarica Zega Unićević nastavila je rukovoditi sa našom organizacijom uz stalnu pomoć drugu Starog. Činovnička menza obilno je koristila za sastajanje i prihvatanje ilegalaca u kojoj je bio ekonom Pejzić Sarlet,

koji je povezivao drugove sa Starim i Zagorom. Drug Stari često je dolazio u banzu i hranio se, iako ga je policija, naročito agent Paternoster tražio na sve strane. Kao ilegalci upućeni su na rad u Banju Luku Danica Marić, te Ivanka Čović-zvana "Žuta" koja je došla iz Tuzle i upućena u kuću Ibra Sarača. Ona je bila od septembra 1941 god. u KM MK gdje je tada bio i Slovenac Duško. Par sastanaka je održano i u kući Ibra Sarača. Koncem novembra, poslije oronulaska bombi u bašči Muharema Alibegovića i njegovog bjegstva, te bjegstva avijatičara Alagića, drugarica Žuta kao kompromitovana bila je naređena i otišla je na slobodnu teritoriju. Tada je drugarica Zaga Unićević kao sekretar MK primila za člana Ibru Sarača u organizaciju MK. Tih dana su za članove MK primljeni prof. Ivo Žic i ing. Milan Vukić. Sastanci su se održavali u kući Bebe Roter (sada Gajeva ul.). Sastajali smo se i u kući prof. Žica i sudije Derve Kosović, te Nafe Harambašića kod ciglane Paskolo. Naknadno je bio primljen u MK i Zvonko Dragomanović student EKVŠ koji je radio u Napretkovoј zadrugi (poginuo u NOB-i). Od prvog dana okupacije naša organizacija imala je svoju tiskaru koja je s vremenom radila jače, a nekada slabije, prema snazi organizacije. Važnije stvari štampane su u nekoj ličovskoj kući—odmah više policije. Tu su se štamperali letci i brošure. Drugarica Vahida je povezivala drugarice Zumru Čejvan i Havku Sarač koje su radile u tiskari, a ona je bila rukovodilac tiskare (tehnik). U mjesecu tehnika je prešla u kuću Ahmeda Hadžihalilovića koji je ubijen od četnika na Plivi 6-V-1942. Materijal je štampan i u kući Bujic Drenke kod kamenite čuprije, a takođe i kod sestre Dedić Fahreta, bivša ulica Čazima Čatića. Tom tehnikom je rukovodio Fehret koji je ubijen od ustaša u zatvoru septembra 1942 god. 8. kao je vrlo dobro držanje pred policijom. Početkom 1942 i on je primljen u MK.

U rukovodstvu SKOJ-A bio je Butić Muharem koji je ubijen u Jasenovcu 1942 godine, Janković Vojo, Grozda Bilanović, Zdrava Korđa (ubijana 1942 god. u zatvoru), Nafa Harambašić. U aprilu je zarobljen partizan Erić Ahmed i provalio velik broj članova i simpatizera KP. Tom prilikom je uhapšena i Nafa Hassenbašić koja se je slabo držala pred policijom i ona je napravila još dalju provalu. Tih dana bio je uhapšen i član MK Žic Ivo koji je teretio Vukić Milana, a mene je njegova žena obavijestila da se dobro čuvam, jer

da će ne on teretiti i da više ne može izdržati batine. Povodom hapšenja Nafe Hasanbašić i Zdrave Korde koju su na najzvjerskiji način ustaše ubile i koja je imala odlično držanje, otišla je u naju i Zaga Unlićević na oslobođeni teritorij. Mi je nastavio rad u malo drukčijem sastavu: Fahrret, Zvonko, Zumra i Muharem. Fahrret je bio uskoro provaljen i od maja ili juna kao i Zumra skrivač se. Zumra se je u septembru uspjela prebaciti na oslobođeni teritorij, a Fahrret Dedić i Zaim Isaković, jedan od najaktivnijih kurira, nasljedaju Dragici Babić i ona ih slješta kod provokatora ne znajući da on ima veze sa policijom. Hadžića Zijača koji navodi policiju na kuću. Agenti uspijevaju uhvatiti Fahrreta, a Zaimu uspije pobjeći. Butić također bježe otkriven. Ostajemo ja i Zvonko. Partijska organizacija biva prilično razbijena i u želji da što bolje sredimo stanje organizacije šaljem predstavniku PK u Sarajevo našeg kurira Smailagić Hajrnu (sada u Bos. Krupi) da nam traži pomoć. PK nam poštom obavještava da će poslati delegata PK koji će pomoći sredjenu organizaciju i uskoro dolazi Zaga Blažević za koju se je kasnije ispostavilo da je špijunka. Uz njenu saglasnost oformljen je koncel. avgusta 1942 novi MK u koji je ušao i Mujo Kyšnić. Ja sam bio odredjen za sekretara MK. Tako smo uspjeli oformiti 4 ćelije, jer su sve bile razbijene. Banja Luka je bila puna ustaških agenata, jer jer ig je tada bilo 216 koji su došli sa kursa iz Italije. Stvorili smo i vojni komitet u kojem je bilo 5 ili 6 domobranskih oficira (jedan bojnik). Među njima je bio i Idriz Muksinović i Hadžihalilović Muhamed koji su razvili vrlo plodan rad u vojsci. Međutim uskoro Hadžihalilović biva provaljen i na saslušanju otkrije kuću Zage Blažević pa je agenti hapse i poslije 5-6 dana puštaju na slobodu sa zadatkom da pronadje mame i ostale drugove. Ona odlazi naovo Muji i stvar nam predstavlja kao da je pobjegla iz zatvora. Ona se je najviše interesirala za mame. Muji i njezovoj ženi Stani bile je sa njom cijela stvar sumnjiva i oni su joj zaprijetili pištoljem da krene sa njima za Kozaru, dok se cijela stvar sa njom ne raščisti. Tako je i bilo. Ona je u Bos. Petrovcu u Oblasnom komitetu isključena iz Partije i poslije 2 mjeseca strijeljana od naših u II bataljonu VI brigade, u kome je bio sekretar Munib Maglajlić

Na sastancima smo čitali razne proglase, biltena, pojedine članke iz „Borbe“ iz Ulice. Nismo strogo odjeljivali radne od ~~teoretskih~~, već smo prema situaciji poslije radnih sastanaka čitali materijal ako bi ga imali. Velika smetnja u radu bio je agent Paternoster, koje je naša organizacija pod rukovođstvom Zage Umićević na prevaru odvela koncem decembra 1941 god. u šumu. Što se tiče veze sa šumom poznati su kanali preko Danke Halinića i braće Baručija. Poznati su kuriri prema Poniru neki „Hruško“ i Ruško Bahverović, koji su poginuli. Takođe je poznat Zijad Šašivarević. Prema Lijevču je bio neki Šnajder čijeg se imena ne mogu sjetiti. Na organizovanju i pripremanju ~~ustanaka~~ sakupljanja hrane uhapšen je u Crnoj Kući, naročito se angažovala Drenka Bujić, i Grozda Bilanović, Ruža Kuzinkijević, a još i mnogo rođoljubi, nošto je pomoć bila postavljena na vrlo širokoj osnovi. Sa Crnom kućom održavali smo vezu preko brijača (Djulaga Gorić) i bili obaviještani o stanju u zatvoru. Od značajnih akcija koje su izvedene je odvođenje Dra Klajnhapela i bijegstvo Vahide Maglajlić i Danice Marić, odlazak u partizane Rudija Čajevca i grupe sa avionom na oslobođeni teritorij.

Prva veza sa partizanskom grupom na Šehitlucima i sa partijskom organizacijom Banje Luke uspostavljena je 25 juna 1941 god. Tada je održana partijska konferencija s kojom je rukovodio Kasim Hadžić. Od Banjalučana članovi partije bili su: Jurinčić Niko, Mažar Drago, Slovenac Branko, Habija Bećirbašić, Mladenović Veljko, Maše (koji je kasnije streljan radi skretanja), Jakić Anto, i Šefket Maglajlić. Cilj konferencije bio je priprema za ustanak i sakupljanje oružja, sanitetskog materijala i drugog. Na konferenciji je bio raspored drugova koji su imali zadatak razanja mase na ustanak.

U mjesecu julu 1941 otišao je Drago Mažar sa nekoliko drugova u Trapište i niže mosta izvađio je iz vode mitraljez i 1000 (1000) metaka koji je tada bio prvi mitraljez u Centralnoj Bosni, zvan „Kusulja“. Sakupljanje oružja vršilo se preko građana simpatizera NOP-a, vojnika, oficira i podoficira bivše donobranske vojske. Formirana je ilegalna grupa u don-

branstvu u Banjoj Luci od simpatizera Pavičić Slavka, Trenka Slavka, Buljana Jozu, Stanić Ivicu, Alagić Adila, Podgornika Dinka, Franje Kluzu i Mošina Neđja, člana partije koji je rukovodio tim sastancima. Sastanci su se održavali u kući Jozu Buljana i na otvorenom polju »Borika«. Zadatak ove grupe bio je sakupljanje oružja, municije i ostalog materijala koji je bio potreban za vojsku. Prvi sastanak se održao u mjesecu oktobru 1941.

Do oružja se teško dolazilo zato što se rijetko isklalo, ali do municije i ostalog materijala lako se je dolazilo. Ova grupa je davala i obavještenja o kretanju domobranskih jedinica. Franjo Kluz koji je bio avijatičar bacao je partizanim izvištanje iz aviona. Pored ove grupe postojala je ilegalna grupa pod rukovodstvom Abduselana Blakića zvanog »Šandor« koji je bio povezan sa vodičom za vezu u Poniru koji je slao razni materijal u šumu. Preko »Šandora« dobivao se list »Učička borba«, ustav SSSR, rezolucije i razni propagandni materijal, koji je ova grupa rasturala simpatizerima NOP-a. Preko Šandorovog kanala odlazili su drugovi u šumu. Ta grupa djelovala je od septembra 1941, na do početka 1942 kada je nastala prevela i tom prilikom »Šandor« je poginuo u šumu, a neki drugovi iz te grupe bili su uhvaćeni.

Prva akcija Krčkiškog odreda koja je formirana uglavnom od drugova Banjalučana (22 Banjalučana) izvršena je između 2 i 3 avgusta 1941 na Krupu n/W. Odred je bio slabo naoružan, svega sa 11 pušaka i 10 bombi. Napad je trebao biti izvršen na Šandorovisku stanicu, noćutin neprijatelj je o ovome bio ranije obaviješten i prvi je otvorio vatru. Žrtava na našoj strani nije bilo, a od neprijatelja poginuo je jedan Šandar. Cilj ovog napada bio je doći do oružja. Prva akcija nije uspjela. Odredom je rukovodio drug Danko Mitrović.

Druga akcija (»Dva Kurira« - knjige, Drago Mažara) izvršena je u mjesecu oktobru 1941 na selo Menić u 13 sati. Napad je izvršen na 20 domobrana. Cilj ovog napada bio je kao i prvog da se dođe do oružja i ostalog potrebnog materijala. Napad je uspio: zarobljeno je 8 domobrana, dok su ostali pobjegli. Između ostalog zarobljeno je 10 pušaka, municije i nešto hranje.

Drugovi su zapalili sve objekte koje bi neprijatelj mogao koristiti za napad i odbranu.

Peta akcija kojom je rukovodio drug Drago Mažar i ~~Haskija~~ Bećirbašić, koji je po zvanju bio krojač, skrojio je dolobranske kape koje su bile potrebne za taj napad. Drugovi su se obukli u te uniforme i kao dolobranci izvršili napad. Akcija je izvršena u mjesecu decembru 1941. Izvršena je u Vrbanji kraj Banje Luke. Bilo je oko 25 drugova.

Peta akcija Krajiškog odreda kojom je rukovodio drug Drago Mažar izvršena je u decembru 1941 u 16 sati. Prije nego što se je izvršila akcija na Vrbanju otišao je Pašo Janaković i Omer Bukić u Banju Luku na Čorkovac, u kuću Bukića. Na vezu je došao Maglešlić Teufik i Bukić Meho. Tu je predata pismo od drugo Drago Mažara za šandara. Tu su ostali jedan dan čekajući na materijal (kokarde-cznake IV satnije dolobranci) i lozinku jedinice na Vrbanji. Po svršenom zadatku drugovi su se vratili, gdje je drug Bećirbašić ~~Haskija~~ prišivao na dolobranskih kapana kokarde. Tako obučeni u dolobranske uniforme njih 1 na broju (od kojih je danas u životu jedino Drago Mažar i Pašo Janaković) krenulo je iz Ponira, a akcijom je rukovodio lično Drago Mažar, koji je bio obučen kao dolobranski satnik. U prethodnici su išli Ante Jakić i Karlo Roje, a u zaštitnici Pašo Janaković i Suljo Alakić. Grupa se je spustila na cestu kod Đinićevog čardaka između Banje Luke i Vrbanje i cestom se uputili u pravcu ondašnje Landarske kasarne zване "Sekoija". Kod prilaza kasarni, a to je bilo u 16 sati poslije podne, stražar ih nije zaustavio, na šta ga je drug Drago koji je išao na čelu kolone napao što ne traži lozinku. Tražio je od dežurnog stražara da zove odmah časnike i dočasnike a mu se odmah jave. Drug Drago Mažar pretstavio je svoj odred kao dolobransku kaznenu jedinicu. Drugovi su se odmah razišli po sobama gdje su bili šandari. Dok je drug Drago konterisao sa počasnici i časnicima i gradio ih zbog nediscipline i nebudnosti, dotle je jedan šandar iz Banje Luke prepoznao Sulju Alakića i viknuo: "Ovo su komunisti!". U isto vrijeme čuo se Dragin glas koji je tražio od šandara da se predaju. Napokon toga nastala je borba u sobama (šandar je bilo 54). Drugovi su nakon teške borbe bombama, pištoljima i ručicama koja je trajala

svega 15 minuta savladali protivnike. Od neprijatelja bilo je 19 mrtvih, 24 zarobljenih, a ostali ranjeni. Od drugova poginuli su Lekić..... Hajder Stevo, a bili su ranjeni Janaković Pašo teče i Turakčić Fehim koji je bio lakše ranjen. Zarobljeno je 45 pušaka, 2 puškonitraljeza, 6000 metaka, čebadi i ostalog vojnog materijala. Nakon odlaska iz Vrbanje drugovi su zapalili vojne zgrade koje su bile jedno prilično veliko uporište neprijatelja. Mrtve i ranjene drugovi su odnijeli sa sobom. Drugovi su mrtve sahranili u njihovim rodnim mjestima; jednog u Azino Selo, a drugog u Krupu n/V.

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 209-115-I/35